

ג'וזאנה לומלי וברט קוק: סרט של פוחלצים

דרישת שלום מהעולם הבא

בעקבות הפנתר הוורוד (אלן-בי. תל-אביב, אנגליה) - הבימאי בלייק אדוארדס רצה כנראה להדגים קבל עם ועדה, מה פירוש אמירתו של דאן קוקטו. הקולנוע זה המוות בפעולה. לשם כך, הוא החליט לרקוח עתה, שלוש שנים אחרי מותו של פיטר סלרס, עוד הרפתקה אחת של המפקח קלוזו המהולל, עם השחקן המנוח בתפקיד הראשי.

איך זה יתכן? פשוט מאוד. נוטלים את כל הסצינות שבהן לא השתמש אדוארדס בסרטים הקודמים של הסיידה (אילו היינו מכניסים את כל מה שצילמנו, היה כל סרט נמשך שלוש שעות, הוא טוען). מוסיפים להן עוד כמה סצינות שהופיעו כבר בתוך הסיידה, ותופרים את הכל ביחד, בעזרת עליה קלושה, שאינה אלא תירוץ, כדי לאחז את עיני הצופים.

התוצאה היא סרט ללא סיפור, סרט עצוב מאוד, משום שכדברי קוקטו, אפשר לראות בו את המוות חורש את מזימותיו בהדרגה, למשל בהצבת פניו הצעירים והחלקים של סלרס מן הפנתר הוורוד הראשון, מול קלסתרו העייף והחולה של סלרס בסוף חייו. עוד יותר עצוב לראות את דיוויד ניבן של שנת 1962 מול דיוויד ניבן, שצולם חודשים מעטים לפני מותו, ממחלת הסרטן, כאשר אמילו קולו כבר לא היה שלו (דאגלס פיירבנקס הבן מדבר במקומו).

אין ספק שאדוארדס היה קשור קשר אמיץ מאוד לסלרס, שהשניים עבדו יחד היטב, ורבים מן הדברים שעשו בצוותא מהווים את הישגים הקומיים הקרובים ביותר לקומדיה הקלאסית האילמת. חבל שצריך היה לסיים את שיתוף-הפעולה בטון עגום כל-כך. מה שנראה בסרט הזה מתאים יותר לטרגדיה, ולא לקומדיה בלשית.

מי רצח את היצ'קוק?

פסיכו 2 (ג'ת. תל-אביב, אר-צות-הברית) - הדבר הטוב ביותר בסרט הזה הוא הסצינת המתיחה, שאינה אלא סצינת הרצה

במיקלחת שצולם אלפרד היצ'קוק לפסיכו המקורי. זאת קלאסיקה קולנועית מן המדרגה העליונה, שיעור מאלף בעריכה ובבחירת זוויות צילום ליצירת אפקטים פסיכולוגיים. אולם הדבר המרגיז ביותר בסרט הזה, זו אותה הסצינה עצמה. כי שום דבר לא מוביל אליה, שום דבר אינו מתפתח ממנה, היא נמצאת שם סתם כמצבה של גאון, אשר מדגישה עוד יותר את הרדידות של המשך. נורמן בייטס שרצה את אמו ואת לקוחותיו בסרט הקודם, בילה, לפי התסריט החדש, 22 שנים במסד לחולי-נפש, ומשתחרר כשהוא, לדעת הרופאים, שפוי, אחות של אחת מהקורבנות דאז אינה משלימה עם העובדה, ועד מהרה מתחילה סידרה של נסיבות לדחוף את השמיי הטרדי חזרה לעולם השיגעון.

הבימאי ריצ'ארד פראנקלין, שלזכותו נרשם כבר סרט-אימים קודם ולא מזהיר, עושה כאן את כל הצעדים השיגורתיים שמיועדים לחפזי את הצופה כשהוא נוגע מה ושם תנועת מצלמה, זווית או תכסיס עריכה מהיצ'קוק, למזלו, התיפאורה המקורית של פסיכו עדיין ניצבת באולמני יוניברסל שם הפכה את-רתיירות למבקרים בהמוניהם, כך שלא קשה היה, חזותית, לעורר אמון, כי אכן זה המשך של הסיפור הקודם.

אבל בכל שאר הפרטים, ניתן לחוש עד מהרה בשינוי שחל ביד המנווטת, הדמויות שטוחות ושבולטות, כך שכל מה

אנתוני פרקינס: מצבה לגאון

שקורה להן, נוגע מעט מאוד ללב. העלילה מסורבלת והפיתרון מצוץ מן האצבע, מלאכותי ולא מעניין, אשר לטכניקה הקולנועית, החוכמה של היצ'קוק היתה בכך שלא הראה זוויות, אבל הצליח לשכנע את הצופה שהוא חזה בהם, כי דמיונו השלים את הנתונים שמשרה המצלמה. כאן אין סומכים על דמיון הצופה ומראים כל פרט. זה אומר שגם השחקנים צריכים לעבוד הרבה יותר קשה, ואנתוני פרקינס, החוזר לדמות בייטס, מפעיל את כל שרירי הפנים ואת קמטי המצח, כדי להעביר את אותן התחושות שהמצלמה אינה משכיחה להמחיש, טירחה רבה ללא שכר בצידה.

כזה, יוחתמו לסרט כמה שחקנים מלעולם בזכות עצמם. כמו מאכס פון-סירדוב, השוודי, או קלאוס מאריה ברנדאוואר, (מפיסטו) האוסטרי. ברנדאוואר הודה שהסכים להופיע בסרט משום שבדרך זו יוכל להגיע לקהל הרבה יותר רחב מזה שמכיר אותו בדרך-כלל, קהל שבדרך אחרת לא יגיע אף פעם לסרטים שבהם הוא נוהג ומעוניין להופיע.

הפעם התערב קונרי גם ככתיבת הדיאלוגים וכעיצוב הסופי של הסיפור, והירבה להתווכח עם קרשנר כומן ההסרטה, כדי להטות את הסרט לכיוון הנראה לו. בכל זאת, הכל התנהל ברוח טובה, כך לפחות טוענים השניים. שחקן טוב באמת צריך לדעת כיצד להציב בפני הבימאי שלו אתגרים והבימאי צריך לדעת איך מתגברים עליהם, מסביר קרשנר. עם זאת, גם אני, מצידי, הצבתי אתגרים בפניו ודרשתי ממנו להמציא פיתרונות. זה כל התענוג שבמלאכה שלנו.

קונרי, כיום אחד השחקנים האמידים ביותר בעולם הקולנוע (כמה משונאיו טוענים שהוא עוד מחזיק בפרטה הראשונה שהרוויח ושפרט למתי מעט, יחיד סגולה, איש אינו יכול להתגאות שהזומן על דרו לכוס קפה), עשה דרך ארוכה מאוד.

דרכו החלה בשכונת-עוני עולה באריזונה, שם נולד לנהג-משאית שהרוויח את לחמו בקושי. בנעוריו עסק בכמה מלאכות לא מחמיאות ביותר (מספרים עליו שבתקופה מסוימת התפרנס מציחצוח ארונות מתיים). עבר את כל נתיבי-הסורים של שחקני-המישנה, כולל תחרויות "מר עולם" שבהן קיווה להצטיין, עד אשר, בעזרת בונה, הפך כוכב בינלאומי. תחילה היה התגלמות ה-מאצ'ו, שכל אשה מזילה ריר למראהו, ותוך זמן קצר, שחקן בעל שיעור-קומה, אם לשפוט לפי הופעותיו-בסרטים כמו רובין ומריאן - האיש שרצה להיות מלך או הכפיר וההרות.

קונרי אינו צריך עוד לעבוד יום אחד בחייו, אם לא רצח בכך, וכאשר שואלים אותו היום, אם יאות לשוב, בקביעות, לתפקיד בונר (אחרי שרוג' מור הודיע סופית על פרישה) הוא מרים כתפיו כשוויוד-נפש. בשביל מה אני צריך את זה? אני כבר זקן מדי.

יומן החדשות

*** רונאלד רגן החליט, כאשר נבחר לנשיא, להעביר את כל התמלוגים המגיעים לו מהופעות בסרטים, למטרות צדקה. כאשר ערך איגוד-השחקנים בלוס-אנג'לס, המפקח על חלף-קת תמלוגים לשחקנים מהופעות בסרטים, את החשבון המדויק של רגן לשנת 1982, הסתבר שסכום הכספים הכולל, המגיע לו בשל מירת סרטיו ברחבי העולם, מגיע ל-30 דולר. רעיותו, ננסי, שהיתה גם היא שחקנית-קולנוע, לא הופיעה כלל ברשימת מקבלי התמלוגים לאותה השנה.

*** אחד הסרטים המזורים ביותר נמצאים עתה בשלבי הכנה, באנגליה, כאשר כהרה בשם אמנים בריטיים מאוחדים עומדת מאחורי ההפקה. את התסריט כותב המחזאי הירדני הארולד פינטר, לפי רומן בשם יומן צבים של ראסל הובאן, המספר על מועקת צבים בתוך ג'חיתות. אחראי על ההפקה הוא השחקן ריצ'ארד ג'ונסון, שמשמש כיושב-ראש אמנים בריטיים

המאוחדים ורבים מן השותפים בחברה יטלו בו חלק, ביניהם שמות ידועים כמו אלברט פיני, ריאנה ריג, מאגי סמית, גלנדה ג'קסון וג'ון הרט.

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב - יול דנטון, חג שמח מר לורנס, גיבור מקומי מישחקי מילחמה. ירושלים - חג שמח מר לורנס, מישחקי מילחמה. חיפה - מישחקי מילחמה.

תל אביב

*** גיבור מקומי (לב 1. אנגליה) - כפר דייגים סקוטי שמח למכור את עצמו לחברת ענק אמריקאית, בתנאי שזו תשלם את המחיר הגבוה ביותר. סאטירה חברתית חביבה מאוד של ביל (נערתו של גרגורי) פורטיית.

ירושלים

*** רעם כחול (אוריון, ארצות-הברית) - מסוק המצויד בכל השיכלולים האחרונים של הטכניקה המודרנית, מאיים על זכויות הפרט, ורק אומץ-הלב של שטר מסור, מצילה מפני מסירת הכלי המסוכן לידיים הלא-זכונות. סרט פעולה עשוי במיקצועיות רבה על-ידי ג'ון באריהם.

